

April 2017 | 7e editie

Match!

Helden van de toekomst

Voorwoord

Wij studenten van het Johan Cruyff College hebben een tweede magazine uitgebracht. Met nieuwe weetjes en veel nieuwe verhalen over oud-studenten en studenten van onze school. Ook is er een speciaal verhaal over een ex-student in het buitenland. De docenten hebben haar bezocht en een wedstrijd van haar gezien. Hier is een verhaal van gemaakt en de docenten van het Johan Cruyff College vertellen hoe zij dit vonden. Wij als redactie hopen dat u weer kan genieten van dit magazine en wensen u veel leesplezier.

Marnix den Ouden

Colofon

Hoofdredactie

Marnix den Ouden
Dylan van den Berg/Rovroy

Beeldredactie

Luuk Verpaandonk

Eindredactie

Noesjka Brink
Dylan van den Berg/Rovroy

Vormgeving

Noesjka Brink
Luuk Verpaandonk
Maartje Kusters, de Grafische Werkplaats

Redactie

Dylan van den Berg/Rovroy
Noesjka Brink
Luuk verpaandonk
Marnix den Ouden
Anoushka van Bommel

Fotografie

Joop de Kleijn

20 t/m 24 maart
zijn de eerste-
jaars studenten
naar Barcelona
geweest.
Op deze pagina
een kleine
fotoimpressie.

Voor degene die het nog niet weten

Afgelopen week liep ik samen met een goede vriendin hand in hand over straat. Gewoon omdat we dat leuk vinden. Er was geen achterliggende gedachte, ook geen statement tegen homogeweld. Dat statement komt nu.

Voor degene die het nog niet weten, ik doe aan fanatiek 'netflixen'. De afgelopen drie avonden zijn gevuld met het kijken van een nieuwe serie, 13 reasons why. Hannah Baker pleegt zelfmoord en legt aan de hand van dertien cassettebandjes uit waarom zij gekozen heeft om haar leven te beëindigen. Dit is geen reclame, maar ik wil jullie wel zeggen dat ik het goed vind dat de makers taboes doorbreken. Niet alleen het taboe van zelfdoding, ook dat van pesten en seksueel geweld. Daarbij was dit de eerste serie waar de verhouding heteroseksuelen en homoseksuelen klopte, en dat zegt wat met mijn Netflix verslaving.

In onze samenleving zijn woorden bedacht voor dingen die vanzelfsprekend zijn. Zoals het woord 'homotolerantie'. Na het typen ervan verschijnt een rode onderstreping, maar dat komt omdat ik tolerantie een moeilijk woord vind. Hoewel die onderstreping er naar mijn mening thuishoort verschijnt hij niet als ik het met één l schrijf. Ja, 'homotolerantie' is een echt woord in onze taal. Een woord waar eigenlijk niet eens een 'naam' voor zou moeten zijn. Want waarom moeten we iets tolereren wat heel normaal is? Want daar staat tolereren voor: iets goedvinden dat al in de Grondwet staat. Door dit woord lijkt het of we homo's net zo makkelijk ook niet hoeven tolereren. Of dat het steeds kan veranderen. Alsof het een keuze is. Alsof het van onze tolerantie afhangt of homo's er mogen zijn. Dit maakt dat mensen hun hoofd omlaaghouden als tijdens aardrijkskunde de term 'homogene laag' gebruikt wordt. Of dat mensen niet hand in hand lopen, uit angst om klappen te krijgen. Of waardoor mensen de regenboogvlag die in hun status staat toch maar weg halen wanneer een nieuwe groepsapp aangemaakt wordt.

Het moet klaar zijn met homotolerantie en al helemaal met homo-intolerantie. Vervang het voor 'samenleven'. Ook niet iets dat vanzelf gaat, wel iets wat moet. Want homo's zijn eigen, mens, ze zijn jezelf. Kortom, niet iets waar je tolerantie voor nodig hebt.

Maike Wennekers

Ps. Voor degene die het nog niet weten, ik ben gay.

“Be the change that you
want to see in the world”

Wij worden wereldkampioen!

Ieder land doet het wel. Maar ieder land heeft zijn eigen wijze. 1 ding hebben ze gemeen en dat is hun doel: de beste voetballers opleiden. Het leek ons leuk om naar de verschillen te kijken hoe ze hun spelers opleiden. Dit hebben we gedaan bij vier landen.

Nederland

In Nederland is alles goed voor elkaar. Je wordt gescout voor een profopleiding en traint meestal één maar soms twee keer per week. Wat wel belangrijk is in Nederland is dat je school moet volgen en het ook goed moet doen op school. Sport en school moet je dus kunnen combineren. Je mag naar elke school die je wilt, maar in goed overleg met de school en je club waar je speelt. Vaak moet je eerder weg van school om te mogen trainen. Je traint hard maar er wordt wel gekeken naar je vermoeidheid. In Nederland word je opgeleid zodat je een goede toekomst hebt.

Engeland

In Engeland gaat dit wel anders. 's Ochtends ga je gelijk naar de club waar je samen ontbijt. Je gaat trainen, eten, trainen, gym en zo verloopt je dag. Je bent in Engeland dus een hele dag bezig met je sport. Op woensdag heb je tijd voor school, je volgt dan een hele dag school. Als je van ver komt wordt er een gastgezin voor je geregeld. Op trainingsdagen maak je dagen van 07:30 tot 16:00. Op schooldagen maak je dagen van 09:00 tot 16:00. De vrije tijd mag je zelf besteden. Het verschil met Nederland is dus dat je veel meer bezig bent met trainen en jezelf verbeteren.

China

In China werd voetbal een hele tijd vergeten. Door de president moet voetbal weer belangrijker worden. Ze hebben nu zelfs de 's werelds grootste voetbalschool laten maken. Hier voetbalt de jeugdacademie van Guangzhou Evergrande. 2500 studenten die op dit complex leven, naar school gaan en het belangrijkste: voetballen. De campus is 12 140 600 m2 groot en bezit 50 voetbalvelden. Met behulp van o.a. dit voetbalcomplex wil China weer één van de grootste voetballanden ter wereld worden.

Oekraïne

Vroeger ging het er slecht aan toe voor de jeugdspelers in Oekraïne. Als je goed was bij je plaatselijke club en gescout werd mocht je naar een sportinternaat. Hier zat je met allerlei verschillende jongens en meisjes samen die verschillende sporten deden. Je kreeg weinig te eten en moest veel trainen en veel aan school doen. Je maakte lange dagen. Als je het goed deed in het internaat kon je bij een professionele club een contract krijgen. Nu gaat het wel anders, de profclubs hebben eigen complexen waar je vanaf je 14e intern gaat. Je traint dan veel en bent met volle gedachten bezig met je voetbal.

Verschillen zie je dus bij elk land. Elk land, elke club wil het liefst hun eigen jeugd laten doorstromen naar het eerste elftal. Ieder hun eigen cultuur met als maximale doel voor je land: het WK winnen!

“You don't get what you wish for you get what you work for”

Weetjes

WIST JE DAT...

Wist je dat... De bijnaam van Usain Bolt de bliksem is.

De hoogste golf waar ooit op is gesurft 24 meter hoog was?

Wist je dat... Roger Federer ongeveer 53 miljoen euro per jaar verdient?

MINDSET It's you're game

Ik ga een avontuur aan met mezelf, met als doel een betere mindset te krijgen. Ik ga leren om de positieve dingen naar boven te halen en de negatieve dingen te herkennen en te veranderen. Ook ga ik leren te genieten en mijn angsten te overwinnen. Dit alles door het boek Mindset van Jackie Reardon & Hans Dekkers te lezen.

START

Eigenlijk begint een goede mindset buiten de baan. Soms zijn er tijdens een toernooi ook een aantal vrienden aanwezig op de club, dit is leuk, maar vaak ga je dan gezellig doen. Op dat moment ben je absoluut niet gefocust op je wedstrijd. Vooral bij tennis kan het zo zijn dat je ineens de baan op moet, op dat moment dat je dan gezellig aan het doen bent met je vrienden is dat een slechte start van wedstrijd. Een goede voorbereiding is dus heel belangrijk. Ik stel mezelf de vragen, wat verwacht ik tijdens mijn wedstrijd van mezelf? Wat verwacht ik van mijn mindset? Op welke aandachtspunten ga ik mezelf focussen? Door deze vragen te stellen ben je eigenlijk de wedstrijd al aan het spelen. Een perfecte voorbereiding is dus heel belangrijk

Verhaaldenken en actiedenken

Tijdens een wedstrijd is het mentale stuk eigenlijk het allerbelangrijkste, je kunt dan misschien een mooie techniek hebben en super goed kunnen tennissen, maar als je het in je hoofd niet op een rijtje hebt gaat het nooit lukken. Vaak ben je tijdens een wedstrijd aan het verhaaldenken (stand, fouten, tegen jezelf spelen enz.), dat zorgt ervoor dat je verkrampt en fouten gaat maken. Soms moet je dingen vanaf een andere kant bekijken, actiedenken noemen we dat. Dit geeft je de mogelijkheid om altijd te winnen, bij verhaaldenken is het namelijk óf winnen óf verliezen doordat je bezig bent met het eindresultaat. Bij actiedenken kun je van jezelf winnen én winnen van je tegenstander.

Mijn ervaring

Het stukje over verhaal en actiedenken is natuurlijk maar een gedeelte van het boek, maar voor mij was dat het interessantste. Het lezen is nog maar het begin, het toepassen tijdens de wedstrijd is moeilijk. Er komen veel afleidingen aan te pas, de tegenstander die vervelend doet, mensen langs de kant en de gedachtes in je eigen hoofd. Dit alles heeft heel veel invloed op je mindset. Ik ben tijdens een wedstrijd vaak aan verhaaldenken. Ik vind het lastig om mijn gedachte bij de goede dingen te houden, zoals focussen op de bal of rust. Ik probeer tijdens de training mezelf te trainen om bij de les te blijven en mezelf te focussen op de goede dingen, natuurlijk is dat makkelijker dan tijdens een wedstrijd, maar het is een goede training. Het doel is om mijn wedstrijd zo spelen alsof het een training is. Daardoor ben je tijdens je wedstrijd aan het actiedenken.

Roger Federer na derde US Open titel:

"In plaats van steeds door een emotionele achtbaan te gaan, moest ik kalm blijven. Punt voor punt spelen. Me concentreren op de bal. Sinds ik daarin slaag, heeft mijn carrière een enorme stap gemaakt. Ik voel me op de baan nu net zo relaxed als op de baan en ik geniet ook veel meer."

Federer is mijn voorbeeld, hij is een speler met veel rust en mentaal een hele sterke speler. Ook hij heeft de Engelse versie van Mindset gelezen. Hij vertelt dat het hem minimaal 3 jaar heeft geduurd de perfecte mindset te vinden. Zoiets heeft namelijk veel tijd nodig en je moet zelf de weg vinden om je doel te bereiken. De uitspraak die hij doet na zijn derde US Open titel vind ik prachtig. Het zijn de punten die voor mij en alle andere spelers ook ontzettend belangrijk zijn. Vooral genieten!

Door Noesjka Brink

Change of plans

Wat doe jij als jouw sportcarrière niet volgens plan gaat ?

De meeste leerlingen van het Johan Cruyff College sporten op hoog niveau en meestal het hoogste wat er is, maar soms loopt het niet altijd zoals jij het wilt. Dan moet je prioriteiten stellen. Je sportcarrière kan om gegooid worden door vervelende blessures. Dat is natuurlijk niet de enige oorzaak waarop het gegooid kan worden. Ze vinden de sport niet meer leuk en stoppen er mee. Er zitten leerlingen op het Johan Cruyff College die afvallen bij de vereniging waar zij spelen en ze moeten een alternatief zoeken. Zij hoeven geen andere school te zoeken, want als je eenmaal hier binnen bent hoeft je ook niet meer weg, maar in praktijk zie je vaak dat ze wel een andere school gaan zoeken. De reden is vaak dat zij zich niet meer thuis voelen tussen topsporters. Lees hier het verhaal van Nikki Flier.

Hoe heet jij en wie ben jij ?

Nikki Flier en ik ben 18 jaar, ik woon in Deurne en zit in het 3e leerjaar van het Johan Cruyff College.

Welke sport beoefen jij ?

Ik deed vroeger handbal maar ben gestopt door een blessure waardoor ik niet 1,2,3 terug kon komen en omdat het zo lang duurde om terug te komen kwam ik nooit meer terug op mijn oude niveau.

Op welke leeftijd ben jij begonnen ?

Ik ben op 6 jarige leeftijd begonnen en dat kwam, omdat ik een keer met een vriendinnetje mee ging naar het handballen en dat beviel mij heel erg.

Wat voor blessure had/heb jij?

De zenuwen in mijn benen werken niet zoals het hoort. Hierdoor ben ik niet snel meer genoeg en krijg ik erg last als aan het handballen ben.

Waarom heb je voor deze school gekozen ?

Eerst vanwege de sport die ik beoefende, maar uiteindelijk beoefen ik die nu niet meer en volg ik alleen de opleiding.

Heb je het ook echt voor marketing en communicatie gedaan ?

In het begin niet, maar later wel en begon ik de opleiding ook leuk te vinden en daarom zit ik er nog steeds op. Ik kan ook naar een andere opleiding gaan, maar ik heb op meerdere mbo's gezeten en heb geen zin meer om weer naar een andere mbo te gaan.

Vind jij het moeilijk om zonder sport nu tussen allemaal topsporters zit ?

In het begin wel, want iedereen heeft wedstrijden en praat over wat ze in het weekend hebben gedaan met het team. Uiteindelijk wen je er aan en ik zit vooral bij mensen die niet zoveel over hun sport praten zoals Bregje.

Wat was het mooiste moment dat je met het sporten heb meegemaakt ?

Dat was toen we met handbalvereniging Venlo naar een toernooi gingen in Zweden. Ik maakte daar de openingstreffer van het toernooi en was toen heel trots op mij zelf.

Bevalt Johan Cruyff College jou ?

Ja, het bevalt mij heel goed. Iedereen staat klaar voor jou en toont interesse in jou. De docenten willen je ook altijd helpen en ik woon best ver en moet dus redelijk lang reizen.

Actie foto Nikki Flier

Marnix den Ouden.

“Om gelukkig te zijn moet je iets doen waar je gelukkig van wordt”

Wedstrijdbezoek Celeste plak in Italië

Docenten Joop de Kleijn, Chantal Bouten en Claudia Goumans hebben oud-student Celeste plak bezocht in Novara, Italië. De redactie van Match! heeft Chantal geïnterviewd over hoe het was in Italië.

Hoe heb je het ervaren om de wedstrijd te zien?

Ik vond het heel gaaf, het was een groot stadion. Toen we binnen kwamen kregen we V.I.P bandjes. We moesten door een andere ingang als andere mensen. We moesten eerst achter een lint door. Alle andere bezoekers moesten door een tunnel. We zaten niet op normale plekken maar we zaten dus op een V.I.P-tribune. De wedstrijd zelf was een mooie ervaring. Het was goed niveau, en mooie rally's.

Hoe ziet haar leven eruit daar?

Celeste woont in een appartement. In Novara in Italië. En daar wonen meerdere volleyballers. Waaronder 1 Nederlands meisje, Laura Dijkema. Ze heeft daar alles wat ze nodig heeft. Een slaapkamer, keuken en een auto van de club. Daar rijdt ze ook in.

Was er een belangrijke wedstrijd op dat moment?

De club waartegen ze speelde stond veel hoger in het klassement dan zij. Dus ze wisten al dat de tegenstander beter was. Ze hadden al snel verloren. De eindstand was 3-0 voor de tegenpartij. De wedstrijd duurde wel een dik uur. De sfeer in het stadion was wel geweldig om mee te maken.

Hoe zijn jullie erop gekomen om naar Celeste te gaan?

Joop en Claudia zijn al eerder naar Celeste wezen kijken. Toen speelde ze nog bij een andere club. Claudia had Chantal gevraagd om mee te gaan.

Hoe was ze zich aan het voorbereiden?

We hebben Celeste voor de wedstrijd niet gezien. Dus hebben niet veel van de voorbereiding meegekregen. Toen ze het stadion binnen kwam hebben we wel haar warming-up gezien en het inspelen met het team. We hebben haar na de wedstrijd pas gesproken.

Wat heeft het met jullie gedaan? Welke ervaring heb je gekregen?

We hebben een beeld gekregen hoe topsporters in het buitenland leven. Nadelen van in het buitenland wonen zijn je eigen familie en vrienden missen. Voordelen zijn dat je wel andere contacten opdoet in een ander land.

Na de wedstrijd mochten ze naar een V.I.P-ruimte met een aparte tribune van sponsors. In de V.I.P. serveerde ze speciale kaas van een bedrijf dat daar zat. Het was een mooie ervaring om dat een keer mee te mogen maken.

Nadat we een rondleiding hadden gekregen van Celeste zijn we met haar en een paar vriendinnen wezen uiteten bij een Italiaans restaurant. Met echt Italiaans eten.

Ik ga fit de zomer in!

Het einde van het seizoen nadert voor de topsporters op het Johan Cruyff College Nijmegen. Na een lang, slopend en heftig seizoen heeft iedereen wel even zin in de zomervakantie. 'even niks'. Ted Verberne, Sem Custers, Tijmen Reyenga en Noesjka Brink kijken uit naar het einde van het seizoen. Maar hoe gaat het met hun vermoeidheid? Dat lees je in dit artikel.

Ted Verberne
17 jaar
Voetbal
NEC Nijmegen O17
Johan Cruyff College

“Voor mij was het in het begin van het seizoen wel even schakelen. Dit is mijn eerste jaar bij de jeugdopleiding van NEC Nijmegen. Hiervoor speelde ik nog bij een amateurclub, daar trainde ik 2 keer in de week. Bij NEC train ik elke dag en omdat ik nieuw ben sta ik wissel dus moet ik elke training alles geven om in de basis te komen. Steeds verder in het seizoen voel je het toch wel in je benen en in je hoofd, je wordt steeds wat meer vermoeid. Elk rustmoment probeer ik dan helemaal te benutten. Ondanks dat ik wat vermoeid ben ga ik toch telkens weer en geef ik 110% gewoon omdat ik van voetbal hou en ik weet waar ik het voor doe.”

Sem Custers
16 jaar
Voetbal
VVV Venlo O19
Johan Cruyff College

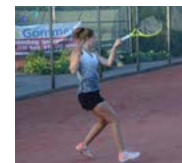
“In de zomer is het altijd zo lekker. Lekker eten, uitgaan, chillen, rust, ik vind het altijd heerlijk. Natuurlijk heb ik ook altijd weer zin als het nieuwe seizoen met voetbal begint. Het is dan wel weer zwaar, je moet er weer helemaal inkomen. Steeds verder in het seizoen word ik weer sterker en raak ik minder snel vermoeid. Ik ben nu wel gewend aan zulke lange seizoenen draaien. Natuurlijk aan het eind van het seizoen heb ik wel weer zin in de zomer even weer rust maar het is niet zo dat ik vermoeid ben ofzo. Nu wij voor degradatie strijden is het wel anders dan als je nergens voor speelt. Je moet altijd weel alles geven. Ik hou er wel van maar ik kan wel begrijpen dat andere jongens wat vermoeider worden in de loop van het seizoen. Gelukkig heb ik hier geen last van.”

Tijmen Reyenga
17 jaar
Hockey
Den Bosch A1
Johan Cruyff College

“Ik vind het altijd weer heerlijk als het nieuwe seizoen begint. Ik merk niet veel aan de verschillen van vermoeidheid aan het begin of aan het eind van het seizoen. Misschien een beetje omdat je iets minder doet in de zomer. De trainers houden er wel rekening mee, we bouwen van de intensiteit op. Hierdoor merk je niet echt een verschil. Je wordt sterker en je doet zwaardere dingen dus het voelt een beetje hetzelfde. Aan het eind van het seizoen wordt het wel iets zwaarder je traint veel, je speelt veel wedstrijden en het gaat in je hoofd zitten dat de zomer er weer aankomt. In de zomer zorg ik wel dat ik fit blijf door te blijven trainen maar ook rust te pakken.”

Noesjka Brink
16 jaar
Tennis
Johan Cruyff College

“Elk seizoen train ik elke dag behalve zondag. Ik doe mee aan een competitie en speel toernooien. In de zomer train ik niet maar heb ik wel toernooien. Ik heb dus wel wat rust. Bij tennis heb je verschillende seizoenen, een binnen en buitenseizoen. Vaak aan het begin is het wennen omdat je verschillende dingen moet doen, je moet er weer even inkomen. Dus telkens aan het begin van elk seizoen is het wel wat zwaar. Steeds verder in het seizoen wordt het makkelijker en kan ik alles makkelijk volhouden.”

Voor deze studenten is het dus vaak aan het begin van het seizoen zwaarder. Je moet er weer inkomen. Hoe verder het seizoen hoe sterker je wordt en hoe makkelijker je alles kan volhouden. Alle 4 de studenten vinden dat het met name ‘tussen de oren zit’.

“The pain you feel today
will be the strenght you feel tomorrow”

Door: Dylan van den Berg/Rovroy

Tristan Bangma: “Opstaan, ontbijten, trainen en weer slapen. Beter kan niet”

Goud op de Paralympische Spelen in Rio de Janeiro, Ridder in de Orde van Oranje Nassau, parasporter van het jaar van Friesland. Het is een droom van veel sporters op het Johan Cruyff College, voor Tristan Bangma (19) is hij uitgekomen. Hoe ging zijn gouden race?

“Een kleine dood sterven” zo wordt de kilometertijdrit op de wielervedbaan ook wel beschreven. Het is een explosie van kracht: vier rondes met zijn tweeën op een tandemfiets alles geven wat je hebt en de snelste willen zijn. Hoe ging die gouden race in Rio de Janeiro voor Tristan en zijn piloot Teun Mulder? “We komen het stadion binnen met 6000 Brazilianen die helemaal uit hun dak gaan. Het zit nokvol en binnen is het rond de dertig graden, best warm, maar goed voor de spieren. Ik voel me ontspannen, we hebben vertrouwen omdat we in de training nog een pr hebben gereden. Dan staan we opgewarmd in de machine om te starten. Alles zit goed vast en de coach wenst ons succes.”

“Het signaal klinkt en tijdens de eerste paar trappen voel ik het meteen. Pats en weg zijn we. Ik denk: ‘Dit is het beste startje ooit’. Nu zo hard mogelijk trappen, rammen, 200% procent geven. We zitten meteen in het ritme en staan 155 meter om de fiets zo snel mogelijk op gang te krijgen. We gaan zitten en trappen door. Het voelt ongelooflijk goed. Ik weet niet precies hoe snel we gaan, we kunnen niet met elkaar communiceren omdat we alles geven. Ik kan geen tijden zien, maar het voelt zó goed. Ik hoor het publiek, het suizen van de luchtstroom en voel de snelheid. De derde en vierde ronde zit ik zo stil en aerodynamisch mogelijk achter Teun. Diep zitten en met mijn neus raak ik zijn rug. Trappen, trappen. Mijn hart pompt als een bezetene. Dit doet pijn. Mijn benen zijn compleet verzuurd, we vallen bijna stil, maar ik weet dat dit maar kort duurt. Als we over de finish komen gaat het publiek helemaal los. Teun roept wel twintig keer de tijd, maar er wordt zo hard gejuicht dat ik het niet versta. Ik denk iets te horen van 0.59 seconden, maar ik denk meteen ‘dat kan niet’. Ons PR is namelijk 1.01.7 Ik kom moeizaam van de tandem, en dan weet ik het zeker. Onze tijd is 0.59.82!”

“Ik hoor het publiek, gesuis van de luchtstroom en ik voel de snelheid”

Kippenvel

“Maar de Britten moeten nog. Die zijn wereldkampioen geworden en hebben de afgelopen acht jaar echt alles gewonnen. Ze hoor ze starten: In een plastic stoeltje ga ik helemaal stuk. Mijn ademhaling gaat razendsnel, ik voel me beroerd door de inspanning. Tegelijkertijd ben ik blij vanwege onze bizarre tijd. Teun roept me ondertussen hun rondetijden toe. Iedere ronde klinkt er gejuich. Ik kan niet anders dan afwachten en grijp met mijn handen in mijn haar. Na twee rondes weten we het eigenlijk, maar toch wachten we tot ze over de finish zijn. En dan komt de ontlading. Het hele team rent naar ons toe en omhelst ons. Het liefst wil ik gelijk naar mijn ouders rennen. zij hebben me altijd gesteund, zonder hen had ik dit nooit gekund. Mijn vader die me als jochie al heeft leren wielrennen, mijn moeder die altijd voor me klaar staat. Maar ik moet eerst naar de dopingcontrole. Daarna staat de NOS met een camera voor me en volgen allerlei interviews. Zelfs Mark Rutte belt me. De ceremonie gaat in een waas voorbij. We hebben goud en zijn de snelste fiets ooit op zeeniveau!”

Tekst: Anoushka van Bommel

“You can’t stop the waves, but you can learn how to surf”

Tristan ziet 1%

Tristan heeft opticus atrofie. Zijn oogzenuwen zijn aangetast en hierdoor worden de beelden door het oog niet snel en goed genoeg doorgegeven naar de hersenen. Zijn gezichtsvermogen is nu 1%. Hij ziet daardoor vooral een mistveld met schimmen.

Wil je het bijzondere verhaal van Tristan weten?
Scan dan de QR-code en lees de rest van het interview.

(Wereld)kampioenen van deze periode

Quincy Haefkens
Nederlands
kampioen!!!

Yamaika Kuijper
winnaar groot
toernooi in
Amsterdam

Zhen Bontan
European Nation Cup
Champion

